

יום זכאי

שיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א מיום ב', כ"ח סיון ה'תנש"א, לאנ"ש שיחיו שברכו אותו - יובל שנה להצלת כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית הצדקנית נ"ע - יבחל"ח - מעמק הבכא האירופאי וביאתם צלחה לארצות הברית, ביום ב', כ"ח סיון ה'תש"א. תרגום מאידית. (השיחה בשלימותה עם המראי מקומות נדפסה בספר השיחות ה'תנש"א חלק ב)

פּוֹתְחֵין בְּדַבַּר מַלְכוּת

שהי' כן על-ידי יהושע, תלמידו וממלא מקומו של משה.

והענין בעבודת השם:

כל יהודי צריך "לכבוש" את חלקו בעולם בארץ הלזו התחתונה ולעשותה "ארץ ישראל", כלשון הידוע - לעשות לו יתברך דירה בתחתונים.

ובכדי לפעול זאת בקלות ישנה השליחות של "ויתורו את ארץ כנען", כמבואר הפירוש בזה, ש"ויתורו" הוא מלשון "ויתרון ארץ בכל היא"; היתרון והמעלה שישנם דוקא בארץ (תחתונים), יותר מאשר בשמים ובכל המדריגות למעלה (כידוע שדוקא בארץ ישנו כח הצמיחה יש מאין שמקורו מלמעלה מסדר השתלשלות). ובפרט ע"י העבודה בארץ, עבודת הברורים למטה, שעל-ידי-זה נפעל יתרון, יתרון האור מן החושך.

ובשרש הענינים:

ארץ היא ספירת המלכות, שיש בה יתרון ומעלה לגבי שאר הספירות שלמעלה ממנה. ויתירה מזה - "ויתרון ארץ בכל היא": מלכות כוללת בה "כל", ספירת היסוד, שכוללת בה כל הספירות שלפני זה, והיתרון במלכות נפעל ע"י ההמשכה של "כל" (כל הספירות שנכללים בספירת היסוד) בארץ (מלכות), אבל אח"כ, כאשר זה נמשך במלכות, מתגלה היתרון והכח דמלכות (לגבי שאר הספירות), "אשת חיל עטרת בעלה", יתרון שלא בערך יותר מכפי שזה בשאר הספירות (שלמעלה ממלכות), עד שנפעל ה"ויתרון ארץ בכל היא" - שה"בכל" נמצא בגלוי במלכות דוקא, כידוע שענינה של מלכות הוא להביא כל דבר בגלוי ובשלימות, ובאופן של תוקף וקיום (כי הכח ותוקף דאלקות מתגלה דוקא ועל-ידי הארץ,

תחתון שאין תחתון למטה ממנו, עד שזה יחדור לגמרי את מציאות העולם בפנימיות, שעניני העולם עצמם יהפכו להיות חפצא של קדושה.

ואדרבא: התורה ניתנה (במתן תורה) דוקא בעולם הזה התחתון שאין תחתון למטה ממנו (עד ש"לא בשמים היא"), כיון שעיקר הכח ותוקף דאלקות הרי הוא ניכר בגלוי דוקא בגשמיות העולם הזה, בהתחתון שאין תחתון למטה ממנו, ודוקא על ידי עבודת התחתונים נפעלת המשכת העצמות, עד שעל-ידי העלאת התחתון ביותר, מתעלה כל ה"בנין", כולל גם הדרגות הכי עליונות, דסדר השתלשלות.

ושלימות הגילוי של הכח ד"ירחא תליתא" (הכח דמ"ת) הרי הוא - כ"ח בסיון, כשישנה השלימות של שלש פעמים שלש פעמים שלש ימים בירחא תליתאי.

ג. ויובן זה על-פי השייכות עם פרשת שלח - שקראנו בשבת האחרונה, שמיני מתברך כ"ח סיון (ברוב השנים);

"שלח לך אנשים ויתורו את ארץ כנען" קאי על שליחות המרגלים על-ידי משה רבינו ללכת ולראות את הארץ בכדי להקל את הכניסה לארץ וכיבוש הארץ.

וכיון שהיתה זו שליחות מאת משה רבינו - אמנם באופן ד"שלח לך, אני איני מצוה אותך", אלא "לך, לדעתך" - אף-על-פי-כן הרי זה **לדעתו של משה רבינו** (והקב"ה מעיד שזה היה "לדעתך", דעתו של משה), אשר ענינו בכלל הוא ספירת הדעת - מובן אם כן, שהשליחות (מצד דעתו של משה) בודאי הצליחה, ובפועל זה הקל את הדרך שיוכלו לאחר מכן לכבוש ולהכנס לארץ ישראל כפי

א. ענינו המיוחד של יום זכאי - שכל היום כולו נקרא כך ("יום זכאי") בגלל דבר טוב שאירע ביום זה (אפילו כשהדבר זכאי אירע רק בזמן מסויים של אותו יום, בתחלה, באמצע או בסוף היום) - הרי הוא נרמז בשמו ומספרו של היום בחודש.

ובנדון-דידן - **כ"ח סיון**: כ"ח - אותיות כח - בחודש מורה על הכח של כל החודש. וכ"ח סיון מדגיש ומורה על כחו של כל החודש השלישי, שנתייחד בכך שהוא החודש דמתן תורה (הקשור במיוחד עם "ירחא תליתא", כדלקמן), ז.א. שהיום זכאי דכ"ח בסיון מצביע על **הכח של מתן תורה**.

וכמרומו גם **במספר** היום - **כ"ח**: כח אמיתי (על-פי תורה) קשור עם המספר **שלשה**, "בתלת זימני הוה חזקה", וכמ"ש "והחוט המשולש לא במהרה ינתק" - שלשה מורה על כח קיים ונצחי, הכח של דבר קיימא. תכלית השלימות דכח (חזקה דשלשה) גופא הי"ה - שלש פעמים שלש פעמים שלש = כ"ז (אותיות ז"ך), שישנו בשלימות ביום הכ"ח, שבא תיכף לאחר השלימות דכ"ז (גי פעמים גי פעמים גי).

ב. ויש לומר שזהו אחד הטעמים לכך שמתן תורה היה בחודש השלישי והוא קשור עם המספר שלשה - כמאחז"ל "ברוך רחמנא דיהב אוריין תליתאי לעם תליתאי על ידי תליתאי ביום תליתאי בירחא תליתא" (ורב נסים גאון מונה עוד ענינים של שלשה בקשר עם מתן תורה) - כי על-ידי מתן תורה נכנס **כח**, קיום וחוזק בבני ישראל ובבריאה כולה, וכידוע שאז נתבטלה הגזירה שהפרידה בין "עליונים" ו"תחתונים", וניתן **הכח** להמשיך ולגלות אלקות (עליונים) בעולם הזה התחתון,

והבירור של התחנות ביותר (שנלקח ממלכות, הספירה האחרונה והשורש לעולמות בריאה יצירה עשיה), עד שזה מעלה את כל הדרגות שלמעלה, כנ"ל).

וזהו גם הפירוש ב"ויתורו את ארץ כנען": על-ידי עבודתו של יהודי בארץ (כנען) דוקא, הרי הוא מגלה שם את היתרון שישנו בארץ, "ויתרון ארץ בכל היא", שזה נותן את הכח לכבוש ולהכנס לארץ ולהתיישב בה באופן של קביעות, עד שעושים בה (בהתחנות) דירה לו יתברך.

על-פי-זה מובנת השייכות עם כ"ח סיון (שמתברך משבת פ' שלח) – כשישנו בגלוי כח ד"ירחא תליתא" – הכח שניתן בעת מתן תורה לפעול ולגלות את היתרון בארץ ("ויתרון ארץ בכל היא"), שמאפשר לעשות ממנה דירה להקב"ה.

ד. מזה ישנו לימוד מיוחד בדורותינו אלו: ידוע הפירוש בדברי כלב שאמר (בפ' שלח) "עלה נעלה" (בי עליות, ועל-דרך "ואנכי אעלך גם עלה") – שזה קאי על בי עליות: העליה הראשונה מגלות מצרים לארץ ישראל ובנין בית המקדש, והעליה השנייה מגלות זה האחרון לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה ובנין בית-המקדש השלישי (הנצחי); ו"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", – כשם שעיקר תכלית המכוון של גלות מצרים הרי הוא בכדי לקבל את התורה במתן תורה (תורה הנגלית), "כך כל אריכות הגלות הזה הוא כדי לזכות לגילוי פנימיות התורה שיהי לעתיד לבוא" (כפי שרשי"י מפרש על "ישקני מנשיקות פיהו" – "מובטחים מאתו להופיע עוד עליהם לבאר להם סוד טעמי ומסתר צפונותי").

והיות שצריך להיות "טועמיה חיים זכו" (בסוף אלף הששי, ערב שבת הגאולה) – לכן היה גילוי פנימיות התורה והפצת המענינות חוצה (במחצית השנייה של) אלף הששי, מתחיל על-ידי הבעל-שם-טוב והמוגיד (תורת החסידות הכללית), ואחר-כך – באופן של התלבשות בחכמה בינה ודעת (תורת חסידות חב"ד) – על-ידי אדמו"ר הזקן (ובפרט לאחר הגאולה ד"יט כסלו בחודש השלישי דחדשי החורף, על-דרך החודש השלישי חודש סיון, החודש דמתן-תורה, חודש השלישי דחדשי הקיץ) ורבותינו נשיאנו ממלאי מקומו – אשר גילוי תורת החסידות היא ההתחלה – באופן של "טעימה" על-כל-פנים, אבל היא נותנת טעם בכל הענין (כפשטות הענין של טעימה) – דגילוי פנימיות התורה דלעתיד לבוא.

וכשם שבמתן תורה (בירחא תליתא)

אחרי אדמו"ר הזקן, היו רבותינו נשיאנו כמה דורות בליובאוויטש. ואחר כך – עברו לראסטאו, ולאחר מכן – לענינגראד, ולאחרי זה – בפולין, עד – השלב האחרון – כאשר הגיעו לארצות הברית, ב"חצי כדור התחתון", ושם גופא בכמה מקומות, עד שהגיעו להבנין והמקום שבו נמצאים אנו עכשיו, בית-הכנסת ובית-המדרש ליובאוויטש – ב"770"

ניתן בכללות הכח ד"ויתורו את הארץ", לפעול בעולם הזה התחנות, עד שהעולם יסייע ויגלה אלקות – כך גם נפעל על-ידי הגילוי דפנימיות התורה והפצת המענינות חוצה ובפרט באופן של התלבשות בהשגה (חב"ד) בשכל האדם, עד בשכל דנפש הבהמית ושכל העולם, שזה נותן הכח שטבע העולם והענינים שלמטה יהיו כלים לאלקות.

ואדרבא: על-ידי גילוי פנימיות התורה (באלף הששי) ניתוסף חידוש לגבי מתן תורה, שמקבלים כח יותר נעלה לגלות אלקות בעולם, יותר מכפי שהיה (בגלוי) בעת מתן תורה (אלא שגם זה גופא ניתן בכח ובהעלם במתן-תורה, על-דרך "כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתן למשה מסיני": על-ידי נתינת התורה הנגלית, גליא דאורייתא (שהי בעיקר במתן-תורה) מקבלים בעיקר את הכח לגלות גליא דקוב"ה וגליא דישראל, ועל-ידי-זה גם – גליא דאלקות בעולם; על-ידי גילוי סתים דאורייתא מקבלים הכח לגלות את הסתים דקוב"ה והסתים דישראל, ועל-ידי-זה – סתים דאלקות בעולם, הדרגות הכי נעלות דאלקות שנמצאים ("ויתרון ארץ בכל

היא"), עד לכח העצמות שישנו בעולם הזה הגשמי דוקא (ש"הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין כו").

ה. ענין זה (שגילוי תורת החסידות נותן הכח לגלות אלקות בעולם וביתר שאת וביתר עוז) מודגש בהלשון "יפוצו מעינותיך חוצה":

דובר כמה פעמים, שכל אחת משלשת התיבות מבטא ענין שלם וביאור בתוכן העבודה, ובהיותם לשונות בתורה, מדגיש כל לשון את **אמיתית ושלמות** של תוכן לשון זה: "יפוצו" באמיתיות ובשלמות, "מעינותיך" באמיתיות ובשלמות, ב"חוצה" באמיתיות ובשלמות.

מה הפירוש "חוצה" בשלימות – לכאורה "חוצה" הרי-זה בדיוק היפוכו של שלימות (ששייך רק בפנים, בקדושה ואלקות)?!

והביאור בזה: מכיון ש"חוצה" הוא לשון בתורת אמת, הרי-זה מורה על אמיתית הענין ד"חוצה" (כנ"ל) – שבאמיתיות הענינים הרי אין "חוץ" מהקב"ה ח"ו (כמ"ש "אין עוד מלבדו", "אין עוד"), ומ"ש בתורה הלשון "חוצה", הכוונה היא להאמת של "חוצה" – איך ש"חוצה" מגלה אלקות, ואדרבא: דוקא בתוך ועל-ידי החוץ (תחתונים בהסתר אורו ית') ניכרת בגלוי ובשלמות ובתכלית השלימות האמת דאלקות, ש"אין עוד (מלבדו)" אפילו ב"החוצה" [ועל-דרך המעלה של ניסים המלוכשים בטבע].

והכח לגלות זאת בה"חוצה" היא – על-ידי "יפוצו מעינותיך", הפצת המענינות דפנימיות התורה, באמיתיות ובשלמות, באופן שמתגלה היתרון והכח נעלה בה"חוצה", שזה מסייע ומגלה אלקות, ואדרבא – באופן נעלה יותר מכפי שזה "בפנים".

1. ויש לומר שהכח לזה בא מהמאסר וגאולה של אדמו"ר הזקן ב"יט כסלו (בחודש השלישי), כידוע (בשיחות רבותינו נשיאנו) שאז התחיל עיקר הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה":

בקשר עם גאולתו כותב אדמו"ר הזקן: "כשקריתי בספר תהלים בפסוק פדה בשלום נפשי . . יצאתי בשלום [שלכן נתקבל בין החסידים הניגון ד"פדה בשלום נפשי" בקשר עם הגאולה].

ויש לומר אחד מהביאורים בהשייכות ד"פדה בשלום נפשי" עם הגאולה והתחלת העיקר דהפצת המענינות חוצה: לאחר "פדה בשלום נפשי" כתוב "כי ברבים היו עמדי". שזה מורה על כללות הענין, שה"רבים" –

ו"ירשות הרבים" דכל העולם (עלמא דפרודא) נעשים במצב של "היו עמדי", שמלבד זאת שאין צורך להתייגע ועל-כל-פנים לעשות משהו כדי שה"רבים" לא יפריעו, הרי אדרבא: ה"רבים" נמצאים "עמדי", עד שזה מסייע, מסייע יותר לה"ירשות היחיד" ליחידו של עולם, שזה יהיה – בתכלית השלימות ובתכלית האמיתיות (כנ"ל).

ולכן נפעל על-ידי הי"פדה בשלום נפשי, שהפדיה (וגאולה) תהי' בדרך שלום (בלי מלחמה כלל), ועי"ד כפי שהיה בימי שלמה, שכל האומות התבטלו כלפי שלמה (ללא שום מלחמה), עד שהם סייעו בידו ("עמדי"), ולכן הוא נקרא בשם שלמה כי שלום היה בימיו, עד שזה ("פדה בשלום נפשי") קאי על תכלית השלימות בשלום, אשר אלה שהיו בעבר מנגדים "נעשים אוהבים גמורים", כפי שיהיה בשלימות בגאולה האמיתית והשלימה, כמ"ש "אז אהפוך אל עמים (לשון רבים) שפה ברורה גוי לעבדו שכם אחד (כביאורו של אדמו"ר האמצעי).

ז. בשלשלת של "יפוצו מעינותיך חוצה" עצמה (על-ידי רבותינו נשיאנו) היו כמה דרגות ושלבים – במשך השבעה-תשעה דורות מהבעל-שם-טוב ואדמו"ר הזקן עד דורנו זה:

אחרי אדמו"ר הזקן (שחי בליאנא ולאחר מכן בליאדי) היו רבותינו נשיאנו כמה דורות בליובאוויטש. ואחר כך (בדור השביעי מהבעל-שם-טוב) – עברו לראסטאו, ולאחר מכן – לענינגראד (או פעטערבורג, כפי שנקי' כן בעבר), ולאחרי זה – בפולין, עד – השלב האחרון – כאשר הגיעו לארצות הברית, ב"חצי כדור התחתון", ושם גופא בכמה מקומות, עד שהגיעו להבנין והמקום שבו נמצאים אנו עכשיו, בית-הכנסת ובית-המדרש ליובאוויטש – ב"770" (כפי שנקרא כד).

רואים בפועל, שאף-על-פי שבכל הדורות ומקומות אלה היתה התגלות החסידות והפצת המעינות חוצה – הרי דוקא ב"חצי כדור התחתון", ששם מתן תורה לא הי' (בגלוי) – היתה התגלות החסידות והפצת המעינות חוצה ביתר שאת ויתר עוז, יותר מבדורות ומקומות שלפני כן, עד באופן שזה מגיע לחוצה שאין חוצה ממנה – כפי שרואים בפשטות.

והטעם לזה הוא – כנ"ל בנוגע להגילוי דמתן-תורה דוקא למטה – כי דוקא בהתחתון ביותר נפעל הגילוי ד"יתרון ארץ בכל היא", ועל-דרך-זה מובן לאחרי מתן תורה עצמו שדוקא ב"חצי כדור התחתון",

אף-על-פי שבכל הדורות ומקומות אלה היתה התגלות החסידות והפצת המעינות חוצה – הרי דוקא ב"חצי כדור התחתון", ששם מתן תורה לא הי' (בגלוי) – היתה התגלות החסידות והפצת המעינות חוצה ביתר שאת ויתר עוז, יותר מבדורות ומקומות שלפני כן, עד באופן שזה מגיע לחוצה שאין חוצה ממנה – כפי שרואים בפשטות

ששם לא היה מתן תורה בגלוי, נעשית שלימות ההתגלות של "יתרון ארץ בכל היא", השלימות דגילוי התורה ופנימיות התורה באופן דיפוצו מעינותיך חוצה.

וכמרומו גם במספר הכתובת של הבנין (המרכז של ליובאוויטש בחצי כדור התחתון, שמשם אורה יוצאה לכל העולם כולו בהפצת המעינות חוצה) – 770, שכידוע 770 הוא גימטריא של "פרצת" (כפי שהתפרסם בין בני-ישראל).

ויש לומר השייכות: מספר שבעה מורה על השלימות דשבעת ימי ההיקף, שבעה מדות – ההשפעה בכל הדרגות (מחסד עד מלכות), והשלימות דשבעה היא – מאה פעמים שבעה (700), שבצירופם יחד הרי זה – 770, ולכן זהו בגימטריא "פרצת" – כי השלימות ד"פרצת", הפריצה מכל ההגבלות דזמן ומקום (ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה") – עד באופן ד"פרצת", בתוך "פרצת" – נפעל (לא על-ידי היציאה מזמן ומקום, אלא אדרבא –) דוקא בתוך ועל-ידי שלימות הזמן (והמקום) – 770, השלימות דמספר שבעה (שבע מאות ושבעים).

זאת אומרת, שביחד עם זה שישנה הפריצה שלמעלה ממדידה והגבלה ("פרצת")

– ישנו גם המקום וזמן, כפי שהדין בפשטות שהמקום ובנין צריך להיות בעל ד' כתלים וגג ותקרה וכו', אלא שהזמן ומקום עצמו קיים באופן של "פרצת" (ואדרבא: דוקא זמן ומקום למטה פועל את שלימות ענין הפריצה כנ"ל). עי"ד הכתוב על ירושלים, ש"פירות תשב ירושלים" ויחד עם זאת "ואני אהיה לה גוי חומת אש סביב".

והמקום הזה – 770 גימטריא "פרצת" – נעשה המקור ונתינת כח על יפוצו מעינותיך חוצה בכל העולם כולו, באופן שפועלים את ה"פרצת" ואת יפוצו מעינותיך ב"חוצה", עד לחוצה שאין חוצה ממנה, כך שמגלים שם את ה"יתרון ארץ בכל היא".

ולהוסיף: הסך-הכל ושלימות השבעים (70) שנה של כ"ק מו"ח אדמו"ר הי' דוקא ב"חצי כדור התחתון", ב"770", היכן שהגיע וחי במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין; וזה נתן אחר-כך את הכח לדור השביעי שלאחרי זה (כנגד ספירת המלכות) – שתהיה שלימות הגילוי דשבעים (עשר פעמים שבעה) ביחד עם שבע מאות (מאה פעמים שבעה) = 770, ושלימות הגילוי ד"יתרון ארץ (מלכות) בכל (יסוד) היא".

ועל-פי המדובר לעיל מובן איפוא, שענין זה בא בגילוי ביום כ"ח סיון, אשר מגלה את כחו של החודש – "ירחא תליתאי", והכח ד"אוריין תליתאי", והכח ד"עמא תליתאי", וכל העניינים של "תליתאי" הקשורים עם מתן תורה (כפי שרב נסים גאון מונה אותם), ובכללות – הכח דמלכות, "ויתרון ארץ בכל היא" שמגלה, "יכל" בשלימות ובאופן של קיימא (שלוש פעמים שלש פעמים שלש), ודוקא בגשמיות העולם, באופן של ממש (ממשות).

ח. עי"פ הנ"ל מובן ענין השליחות ("שלח לך") של דורנו זה:

אף-על-פי שנמצאים אנו בעולם-זהה התחתון בגלות, בגלות זה האחרון, ושם גופא – בחצי כדור התחתון [המקום של רוב מנין ובנין בני-ישראל בזמננו] – הרי אדרבא: דוקא ממצב ובמצב ומקום התחתון והגלות, עד בתחתון שאין תחתון למטה ממנו – נפעלת העליה הכי גדולה ובכל הדרגות והדורות שלפני ושלמעלה מזה, כולל גם דחצי כדור העליון והדורות הנעלים ביותר (דור דיעה של משה רבינו וכו"ו), עד להעליה של הגאולה האמיתית והשלימה, גאולה לכל העולם כולו (כולל חצי כדור העליון), ועבור כל הדורות כולם.

וכידוע שתיבת "גאולה" נכתבת דוקא עי"י תיבת "גולה" בתוספת אל"ף – כי הגאולה

נמשכת ובאה על-ידי (העבודה של) הכנסת האליף דאלופו של עולם **בגלות** (גולה);

וכיון שהגאולה באה דוקא מהמצב הכי תחתון, לכן היא גם פועלת שתהיה הגאולה האמיתית והשלימה, גאולה נצחית שאין אחריה גלות, שעליה אומרים "שיר חדש" לשון זכר [שלא כהגאולות שלפני זה, שהיה להם הפסק אחר-כך], כי דוקא על-ידי-זה שהדבר בא מהתחתון ביותר, מתגלית אמיתיות ושלמות הענין, שזה דבר של קיימא, ובאופן גלוי דוקא – המעלה דספירת המלכות (שענינה גילוי באופן של קיימא, כנ"ל ס"ג), שתתגלה בשלימות בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו (ממלכות בית דוד), כידוע שהחידוש דגאולה הוא – גילוי אלקות למטה בעולם הזה התחתון שאין תחתון למטה ממנו, דירה לו (לעצמותו) יתברך בתחתונים, אשר בדירה ישנו העצם בגלוי. – וי"ל שזהו גם השרש דתיבות "גאולה" ו"גולה" – מלשון **גילוי**.

ט. ויש לומר, שכשם שזה בנוגע לכללות ענין הגלות וגאולה, כך הוא גם בנוגע להמקום פרטי שנמצאים בו ב"חצי כדור התחתון" – שהיות שזה (ה"מקדש מעט") המקום ששם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו קבע את מקומו, בתור המקור להפצת המעיינות חוצה בכל העולם כולו, הרי דוקא במקום וממקום זה נפעלת הגאולה ובנין בית המקדש השלישי, "מקדש אד' כוננו ידיך".

דאף-על-פי שמקומו בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, על הר הקודש – הרי כיוון שזה נפעל על-ידי "מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" ובפרט בסיום של זמן הגלות ע"י העבודה ד"פוצו מעינותיך חוצה" – יש כבר במקום זה, ודוקא במקום הזה, ההכנה בשלימותה לה"מקדש אד' כוננו ידיך",

עד שתיכף ומיד נעשה במקום זה הגילוי של "מקדש אד' כוננו ידיך" – שאת זה יכול כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לתבוע להביא לפועל, שלכל לראש נעשה הגילוי ד"מקדש אד' כוננו ידיך" במקום זה ("שבע מאות ושבעים") שבו הוא חי ופעל עבודתו במשך עשר שנים האחרונות שלו, הסך-הכל דכל עבודתו (כנ"ל).

ודוקא על-ידי סיום העבודה בחצי כדור התחתון – "מעלין" ומגלין את **כל** הבנין של "מקדש אד' כוננו ידיך", כולל גם הגג של הבנין, אשר "מלך המשיח . . . עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר עניים הגיע זמן גאולתכם" – כל זה "מתעלה" (נפעל) על-ידי העבודה (הגבהה) של התחתון ביותר.

**היות שזה המקום ששם
כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא
דורנו קבע את מקומו,
בתור המקור להפצת
המעיינות חוצה בכל
העולם כולו, הרי דוקא
במקום וממקום זה
נפעלת הגאולה ובנין
בית המקדש השלישי . . .**

**עד שתיכף ומיד נעשה
במקום זה הגילוי של
"מקדש אד' כוננו ידיך"
– שאת זה יכול כ"ק
מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו
לתבוע להביא לפועל,
שלכל לראש נעשה
הגילוי ד"מקדש אד'
כוננו ידיך" במקום זה**

ותיכף ומיד ממש – "ארו עם ענני שמיא" – כל בני-ישראל "בנערנו ובזקנו גו' בבנינו ובבנותינו", נמצאים בארצנו הקדושה, ביחד עם בית המקדש השלישי שישנו כאן, ולוקחים את כל זה ביחד, יחד עם "כספם וזהבם אתם", העבודה דאהבת ה' ויראת ה', שזה כולל את כל מצוות עשה וכל מצוות לא תעשה.

י. הלימוד מכל זה:

בעמדנו בזמן ומקום זכאי – בחודש השלישי, ובית משולש, בית תורה תפלה ומעשים טובים (ה"חוט המשולש" דתורה, עבודה וגמילות חסדים), ושם גופא, ביום דכ"ח סיון – כשעומד בגלוי הכח של כל חודש השלישי (גי פעמים גי פעמים גי), שענינו: המשכת וגילוי אלקות למטה באופן של קיימא –

מקבל כל יהודי תוספת **נח** וחזיון לקיים

השליחות דדורנו זה – שעליו ישנו השליחות והאמירה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שצריכים לעמוד "הכן כולכם" לקראת קבלת הגאולה האמיתית והשלימה, ובראשם – משיח צדקנו, דוד מלך ישראל.

ולהיות שזהו השליחות דדורנו זה – החידוש של ה"תלמיד ותיק" שבדורנו (אשר כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתן למשה מסיני) – מובן, שאפילו כאשר ילד קטן בימינו אלה אומר שהוא מאמין ומבקש שיבוא המשיח – הרי-זה חידוש אמיתי בתורה, עד שזה נעשה חלק מן ה"חידוש תורה" ש"מאתי תצא", מהקב"ה עצמו, שכן הקב"ה מסכים למילים והבקשות של בני-ישראל – "נער ישראל ואוהבהו", והקב"ה מגלה אהבתו בפשטות ממש, באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וביחד עם זה – בגלוי למטה מטה, בעולם הזה התחתון שאין תחתון למטה ממנו.

ובפרט שיש לכך סיוע מכל עניני העולם – "ברבים היו עמדי" – כך שכל עניני העולם מסייעים ומוליכים למטרה אחת ויחידה: הגאולה האמיתית והשלימה.

יא. בכל זה ניתוסף יותר על-ידי-זה שיתנו לכל אחד ואחת שליחות – עושים את כל אחד ואחת מהנמצאים כאן לשליח מצוה לצדקה, על-ידי שיתנו לו שטר לצדקה ואחר כך הוא יוסיף מדילי.

וגדולה צדקה שמקרב את הגאולה, עד לקירוב וזירוז כזה שלא נשאר אף רגע פנוי, אלא כבר מאסיפתנו זה-עתה – "כאיש אחד בלב אחד" [כפי שזה היה כבר בראש חודש סיון, ומראש הרי-זה נמשך על ובכל ימי החודש, ועל אחת כמה וכמה ביום כ"ח בו – היום שהוא הכח של כל החודש] – הולכים לארץ הקודש.

ותיכף ומיד, ועוד והוא העיקר – ממש, באופן של ממשות, החל מהגילוי של ה"חלק אלוקה ממעל (וכפי שמוסיף אדמו"ר הזקן): **ממש**, ודוקא בתור נשמות בגופים יחד, ואדרבא – עם הוספה בבריאות הגוף ובריאות הנשמה, וגם – בריאות כל העולם כולו, עד שמתגלה איך שכל העולם נברא בכל רגע מאין ליש מעצמותו ית', על-ידי התורה – אסתכל באורייתא וברא עלמא.

ועוד והוא העיקר: מהדיבור בכל ענינים אלו, שקשור עם דיבורו של הקב"ה – הרי דיבורו של הקב"ה חשיב מעשה, נפעל המעשה של הקב"ה, שהמעשה העיקרי שלו הוא – תיכף ומיד להמשיך ולגלות (עם כל הפירושים שבדבר) את הגאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש בפשטות.